

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Septem psalmi poenitentiales

Hofmann, Caspar

Norimbergae, 1623

XXXVIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-138667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138667)

PSALMUS XXXVIII.

7

Quando hominum ritu tractari non voluisti,
Ut mulos & equos tractabit, & aralupatis
Contunder duris, lorisq; agitabit ahenis.

Sic est, quottidie sic vapulat impius omnis,
Iustitiam ut discat monitus, nec temnere JOV AM.
At pius omnis agit jucundum in floribus ævum
Corporis atque animi sublimis dotibus aptè.

Eja viri sancti, quos diligit ille JEHOVA,
Surgite, & ex imo mecum date jubila corde,
Eja viri insontes jam lati dicite mecum:
QVOD SUMUS, HOC DOMINI DE BONITATE
(SUMUS.

XXXVIII.

O DOMINE, ô DEUS, ô miserator maxime
(noli

Ah, noli nimium frenos laxare furori.

Ah, noli nimium gladto sævire minaci,

Quamvis justa Tibi (fateor) sit causa doloris!

Namque hærent toto tua spicula corpore passim,

Immiti jaculata manu, jaculata medullas

Usque imas, adèd nervo stridente ruebant

Et tu vis iterum plagas laniare cruentas?

O quoties animo speciem considero vultus,

A

Im.

PSALMUS XXXVIII.

Immanesq; hir quos, mortemq; necemq; minantes:
Horreo, & gelidus tremulos timor occupat artus,
Et solitum negat officium mihi pesq; manusq;.

Nec me causa latet. Scelerum terribima labe,
Fulmineamq; ciet divini numinis iram,
Et miserè miserum corpus totidem ictibus urget,
Quot furia ultrices pollutos crimine cadunt.

Hei, nimium crevit peccatum tristis acervus
Jamq; humeros ipsumq; caput superavit, ut Etna
Majus onus gestem scapulis renuentibus. Osi
Tantillum liceat tanto sub fasce quiesse!

Ah, quod tam lato pandunt se vulnera hiatu,
Vulnera continuum putri manantia tabo!
Ah, quod dejectis oculis & pectore fracto
Cernuus integros cogor transmittere soles!

Ah, quod consumpti lent à mihi tabe subinde
Deficiunt lumbi, laterumq; invicta potestas
Labitur, haud ullà reparabilis arte medentum!
Quem dicam me ipsum? Vivum spiramq; cadaver.

Hei mihi, qualis erat? quantum mutatus ab illo,
Qui si oliis Goliathi insignis & ense corusco
Cantabar populi quondam concordibus hymnis?
Et cur in tantis nunc horreo sordibus ex pes?

Sum lassus totis membris, cor angitur intus
Et secum dura deplorat nomina sortis,
Quid velit atque optet nosti, DEUS optime: namq;
Non

Non licet ire ultra, quam fert tua sancta voluntas.

At tu cunctaris, nec quid me denique fiat.

Curas. Ah! viden' ut tremulo cor palpitat astu?

Ah, viden' ut densis oculos nox atra tenebris

Obruit! ah, viden' ut sensim vis disperit omnis?

Hac ego dum patior, socii cum sanguine juncti

De longe afficiunt, nec me dignantur amico

Alloquio. Ast hostes coeunt in fœdera furtim

Ut me conficiant, vel vi, vel fraude, doloq.

Talia cernenti mihi, quem sensum esse putatis?

Nec tamen extremis ausum mutire labellis,

Desertamve fidem fugitivum prodero amici,

Hostilesve ausus sermone refellere docto.

Ergo, ubi spes non est in te spes una recumbit,

ODEUS, & stolidam jubet expectare salutem.

Nec frustra. Tua enim sunt propria talia dona.

A te, non quovis alio, bonus accipit omnis.

Nunc hæc una sedet pavido mihi pectore cura,

Nesors destituar, cum postulat exitus ingens.

Hei mihi quos plausus, quos turba inimica triumphos

Fingat, si voto caderem, rebusq. petitis! (rendis

Quid loquar? Ærumnis quam me natum esse fe-

Usque adeo semper casus casum excipit alter!

Nec queror ista mihi puro fieri, inq. nocenti:

Promerui & fateor (quin his graviora) libenter.

Ah quid in excelso compositos culmine honorum,

A s

Divi-

Divitiis video, populiq; favore potentes,
 Qui variis instructi armis, arte atq; Pelasgâ
 Exitium immerito, mortemq; minantur acerbam!
 Quog; magis doleam, primam statione cohortis
 Infestâ pandunt sese, quos facta benigna
 Conciliare mihi debebant perpetuo fructu,
 Cur audent? quia recta proba, quia curva repello.
 Dexter ades, DEUS alme, mihi neu desere egenua,
 Dexter ades subito, nec gaudia differ in horas,
 In te quippe uno mea spes innisa recumbit,
 Te penes arbitrium est, & vis & norma juvandi.

LI.

A H, DEUS, ab, miserere mei, miserere pre-
 (cantis,
 Et (veluti quondam) mihi me respice vultu!
 Ab, DEUS, ab, scelerum sordes absterge cruentas,
 Ut bonitas sacris suadet memorata vetustis.
 Ah, miserere, DEUS miserator, & ablue leni
 Crimina nostra manu, ventosoq; abjice ponto.
 Nam fateor culpam, peccasse pigetq; pudetq;:
 Quin quoties animo factum subito, horreo totus.
 Hanc aded ob causam tibi me, DEUS optime sisto,
 Vni quippe Tibi deliqui perditus, ut si

Ver-